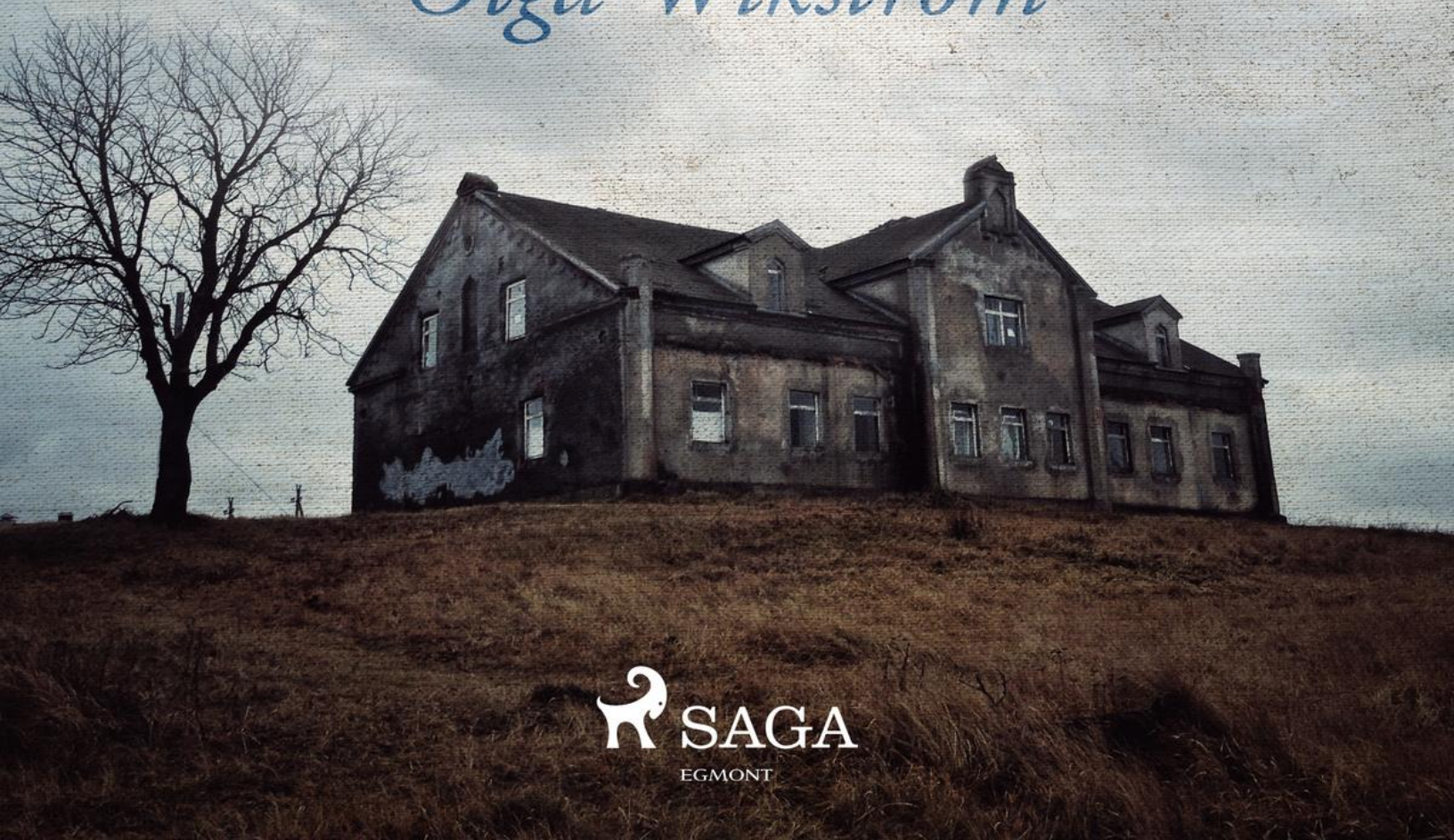

Mannen på vinden

OCH ANDRA NOVELLER

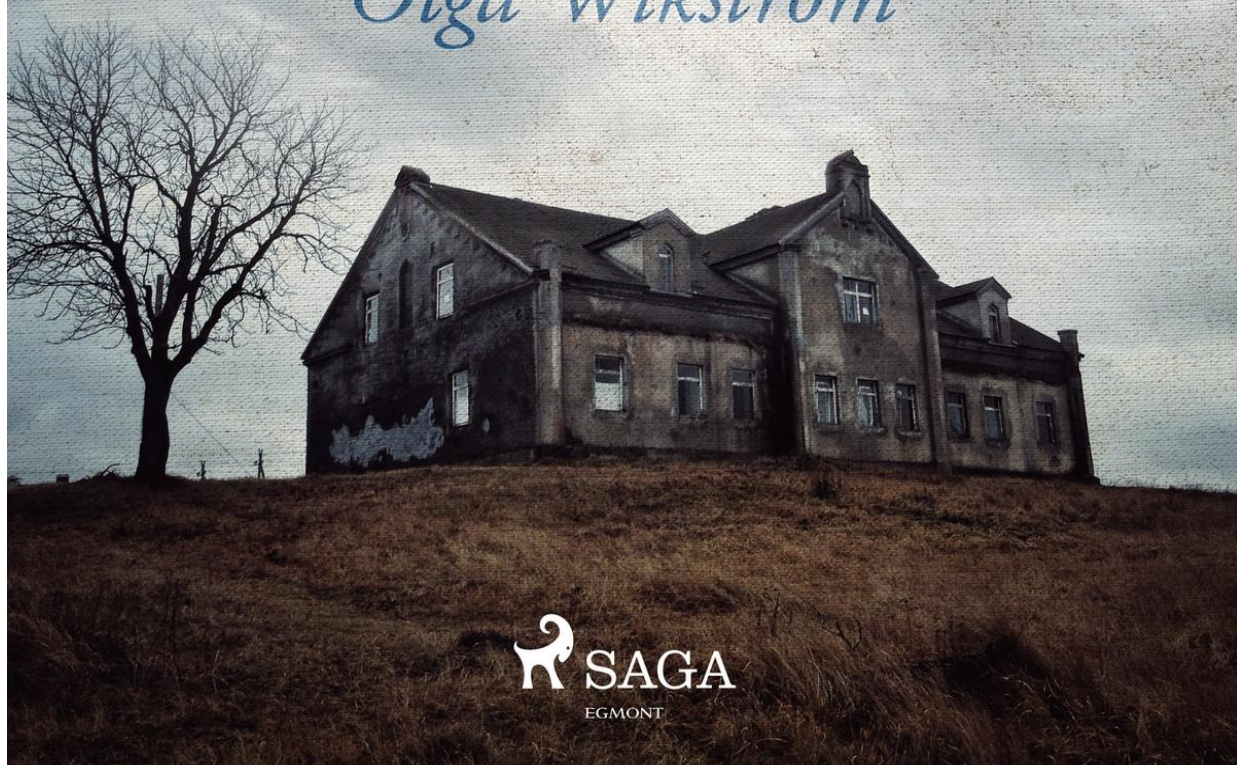
Olga Wikström

Mannen på vinden

OCH ANDRA NOVELLER

Olga Wikström

 SAGA
EGMONT

Olga Wikström

Mannen på vinden och andra noveller

Saga

Mannen på vinden och andra noveller

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1974, 2019 Olga Wikström och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711936535

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

PÅ SALONG CHARM

Ska vi ta lite ögondroppar också? Det är så skönt.

Elisabet nickade ett ja tack där hon låg bekvämt tillbakalutad mot den mjuka kudden. Det var ljuvligt att slappna av så här, sluta ögonen och känna de svala kompresserna med ögonvattnet.

- Nu ska jag släcka.

Den lilla nätta flickan med den felfria hyn tassade bort och drog samman förhängena till Elisabets hytt.

Det var verkligen skönt med en ansiktsbehandling ibland. Inte för att hon behövde det just. Ovanligt klar hy, hade den nätta sagt. Men ibland behövde man slappna av. Och nu ville Elisabet vila. Hon sträckte ut sig. Inte längre känna den olidliga spänningen, bara sjunka ner, vaggas bort.

Just så skulle hon göra. Mor skulle äntligen komma och hälsa på henne. I åratal hade de talat om saken, men nu skulle det ske. Hon tänkte på sin första tid i Stockholm, svältlönen på kontoret, alltid behöva snåla och spara. Men ibland kom mors matpaket. Då var det fest.

- Men nu kunde hon unna sig lite lyx alldeles på egen hand. För nu lyfte hon en bra avlöning varje månad.

Den var verkligen trevlig, lägenheten hon kom över i höstas. Rölakansmattan var då ett fynd. Lite för dyr kanske, men det var just den hon sökt efter. Den gav den rätta klatschen åt rummet. Fåtöljen i djuprött.

Där skulle mor sitta och lata sig. För nu dugde det inte längre med några undanflykter. Nu måste hon komma och se hur bra hennes yngsta dotter fått det.

- Det är mors krut i mej, brukade hon säga. Jag ger mej inte. Bara nu mor kunde komma. Men jämt hette det: Jag kan inte resa ifrån.

Det är bara jag som kan mjölka Linda. Andra sparkar hon, men jag kan med henne. Varför fanns alltid Linda? I årtal hade det funnits en Linda, som sparkat och inte ville ge ner mjölken.

Nu hette det ju att Anna, Roberts fru, skötte mjölkningen, men nog var det mor som fick ta hand om de besvärligaste korna. Se, farmor kan med djur hon! Ja, mor slet ut sig. Sjuttio år och ändå gå i det tyngsta.

Men nu var det slut. Robert hade sålt jorden, skulle bara ägna sig åt skogen och de kommunala uppdragen. Nu äntligen skulle mor få vila sig. Och nu skulle hon göra den där resan till Stockholm som Elisabet och hon talat om så många gånger.

Nu skulle Elisabet helt sonika resa hem och ta mor med. Naturligtvis skulle mor göra invändningar. Hur ska det gå till? Vad ska jag ha på mej? Men i Elisabets resväska skulle det finnas allt som mor behövde. Och bilen skulle hämta utanför kökstrappan, och de skulle åka raka vägen till stationen.

De skulle ta första klass. Och mor skulle göra stora ögon.

- Du slår på för stort, skulle hon säga, på tok för stort. Nog hade det dugt med tredje.

- Den finns inte längre, lilla mor, skulle Elisabet säga. Det är slut med träbänkarna nu.

Och mor skulle sätta sig ytterst på den stoppade soffan. Men om en stund skulle hon krypa upp i den helt och hållet och riktigt gona sig.

- Du hittar allt på du Elisabet, skulle hon säga, och de gråblå ögonen skulle lysa.

Sen skulle mor fråga om allt efter vägen. Ingenting skulle undgå mors ögon. Hon skulle vara precis som en

nyfiken barnunge. För mor hade ett levande intresse för allt. Det var bara det att hennes värld varit så begränsad och uppfylld av arbete. Hon skulle fråga efter namn på sjöar och berg och trädslag och blommor. Och hon skulle ge sig i prat med de medresande i kupén.

När de kom till Centralen skulle de åka taxi till Elisabets gata. Naturligtvis skulle de ta hissen, fast lägenheten bara låg en trappa upp. Och mor skulle vara stormförtjust över att få pröva ett så bekvämt färdssätt.

Att få visa mor det nya hemmet, sätta henne i fåtöljen och lägga braskudden under hennes fötter. Mor skulle skratta, det där ungdomliga skrattet som varken sorg eller ålderdom rådde på. Och ögonen skulle glittra.

- Nej, nej, sätt dej du, skulle hon protestera. Jag ska laga mat av det jag hade med. Såg du att det var en bit skinka?

Och Elisabet skulle se för sig hur mor brukade gå ner till den svartbruna rökburen med ett enrisknippe i det randiga förklädet och hur hon lyfte undan plåten på baksidan och stack in det doftande riset och tände på. Det fanns ingen skinka så god som mors enrisrökta.

De skulle bli lite osams. Fattas bara att mor inte skulle vila sig nu, när Elisabet äntligen fått hit henne. Och mor skulle låta trumpen:

- Ska jag sitta här med armarna i kors reser jag hem i morron bitti. Jag är väl inte alldeles utlevad heller.

Men det skulle i alla fall sluta med att Elisabet grejade i köket, för se gasspisen vågade sig mor inte på i första taget.

- Men det är allt fint, skulle hon säga, bara skruva på en kran och tända. Men har man torr ved, så går det också.

Det var nog inte alltid mor haft torr ved. Elisabet mindes en trasig spis med sura pinnar. Hon hade legat i kökssoffan och halvt yrvaken sett mor ligga på knä vid spisen och blåsa.